

N:o 11.

Af herr **C. H. Wallentin**, om anslag till fiskerinäringens befrämjande.

Uti den till innevarande Riksdag aflämnade »Berättelse om hvad i rikets styrelse sedan sista Riksdags sammanträde sig tilldragit» omnämnes att »det bohuslänska vintersillfisket har under säsongen 1903—1904 lämnat rikligare utbyte än under något annat år, sedan sillen efter 1898—1899 års fiskesäsong upphörde att i stora massor ingå i skärgården», och framhåller Kungl. Maj:t att »förbättringen kan i första hand tillskrivas den omständigheten, att vid ifrågavarande fiske alltmer snörpvadar och i fiskebåtarna insatta petroleummotorer börjat användas».

Tacksamt måste erkännas att det uppsving, som under senare tid åstadkommits i det svenska hafsfisket, väsentligen underlättats genom de lånemedel Riksdagen vid upprepade tillfällen ställt till näringens förfogande och hvilka lån möjliggjort anskaffningen af de dyrbara redskap, som erfordras.

Denna åtgärd att genom tillhandahållande af billigt rörelsekapital mot betryggande säkerhet sätta fiskeribefolkningen i tillfälle att utveckla sin näring har vunnit häfd äfven i andra hafsfiskeidkande länder och torde särskildt hos oss vara af behovet påkallad i följd af det mera enastående förhållandet att vårt hafsfiske bedrifves ej genom bolag i städerna utan af deltagarne själfva såsom intressenter och själfständige utöfvare af sitt yrke.

Det är en fråga af social betydelse, att detta förhållande må fortfara och alltmera utvecklas, men för att detta skall kunna ske fordras — i följd af den dyrbara utrustningsredskapen och den sig alltmer utvecklande näringen — ökad rörelsekapital, och då den senast af 1902 års

Riksdag beviljade förhöjningen af 500,000 kronor i fonden för fiskerinäringens främjande blifvit med innevarande år disponerad, hade önskligt varit om Kungl. Maj:t i statsverkspropositionen till denna Riksdag äskat medel för tillgodoseende af de låneansökningar, som inkomma under budgetsåret. Detta har emellertid ej skett, och därför tillåter jag mig hemställa, att Riksdagen nu liksom vid flera föregående tillfällen skett — nämligen år 1890, 1899 och 1900 — tager initiativ i denna fråga, så att den glädjande utvecklingen af vårt hafsfiske ej må tillbakahållas.

Som bevis på hvilken stor betydelse denna näring har inom det län jag tillhör må nämnas, att det bohuslänska hafsfisket under senaste fiskeåret representerade ett fångstvärde af cirka fyra miljoner kronor, och enligt tillgängliga rapporter har under innevarande vinter till den 15 dennes infångats 2,302 hl. garnsill och 202,268 hl. vadsill till ett värde af cirka 1,200,000 kronor. Denna sill har till största delen funnit afsättning i Tyskland och England.

Fonden för fiskerinäringens främjande har städse varit anlitad så långt dess tillgångar medgifvit, och under de senare åren har en mängd låneansökningar måst tillbakavisas af brist på medel.

De flesta länen hafva hittills gått till Bohuslän för hafsfiskets bedrivande, men enligt bestämmelserna för fonden skall den vara en hjälpkälla för fiskets främjande i hela landet, och att intresset för denna näring alltmer ökas, därom vittna de sammanslutningar och företag som öfverallt kring våra kuster planläggas och komma till stånd. Detta ökade intresse för fiskerinäringens utveckling kommer otvifvelaktigt att ställa stora anspråk på fondens tillgångar, men härvidlag äro ock stora ekonomiska intressen att tillvarataga.

På grund af hvad jag ofvan anført får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen må för höjande af fonden för fiskerinäringens befrämjande bevilja ett anslag af 500,000 kronor och däraf på extra stat för år 1906 anvisa 250,000 kronor.

Stockholm den 20 januari 1905.

C. Wallentin.